

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἑγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 22 Μαΐου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 25

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ τρεῖς ἀστροναῦτες καθὼς βα-
δίζουν αἰσθάνονται ἐξαιρετικὰ ἑλα-
φρὸν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ μποροῦν νὰ
κάνουν πῆδους πελώριους χωρὶς καμ-
μιὰ δυσκολία καὶ χωρὶς νὰ πάρουν
φόρα. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἡ πυκνότης
τοῦ Ἀρη εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπ'
ἐκεί τῆς Γῆς καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ
ἡ ἔλξη εἶναι τρεῖς φορές λιγώτερη.

Ὁ Βαρνάβας εἶναι χαρούμενος σὰν
μικρὸ παιδί καὶ ἀδιάκοπα χοροπηδαί
σὰν κατοικίᾳ. Χορεύει, κάνει τούμπες
πηδαί πάνω ἀπὸ τὰ ποταμάκια, τρέ-
χει καὶ τοῦ φαίνεται πὼς πετάει.

Ἐξαφνα ὅμως στέκεται μονομιάς

γεμάτος ἐκπληξή καὶ τρόμο. Βάζει
μιὰ φωνή :

— Ἀχ ! Βοήθεια ! Νᾶτους !

Ἀντίκρουσε δυὸ κατοίκους τοῦ πλανή-
τη. Καθὼς εἶχε περάσει τοὺς ἄλ-
λους τρέχοντας καὶ εἶχε ἀνεβεῖ πρῶ-
τος ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα, βλέ-
πει ἀπὸ πάνω τοὺς δυὸ κατοίκους,
ἐνῷ ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν
τοὺς ἔχουν πάρει ἀκόμη εἰδηση.

Κατεβαίνει τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος
τους, κατὰ χλωμὸς καὶ καταταραγμένος.

— Εἶναι φρικτοί ! λέει.

— Σὲ εἶδαν ;

— Δὲν φαντάζομαι.

— Πρέπει νὰ φανοῦμε πολὺ προ-
σεκτικοί. Πέσετε πρηγνδόν.

Σὰν νὰ εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν
μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίθεση οἱ τρεῖς ἄν-
δρες πέφτουν χάμω μπρούμυτα καὶ
ἀρχίζουν νὰ ἔρπουν ἀνάμεσα στὰ
ψηλὰ χόρτα πὺ τὸς κρύβουν ἐντε-
λῶς. Ἔτσι, προχωρώντας μὲ τὴν
κοιλιά φθάνουν ὡς ἐπάνω στὸ ὕψω-
μα. Καὶ ἐκεῖ βλέπουν ὅτι ὁ Βαρνά-
βας δὲν εἶχε γελαστῇ κι' οὔτε τοὺς
εἶχε γελάσει. Δυὸ πλάσματα ζωντα-

νά, μιὰ καὶ κουνιοῦνται, βρίσκονται
ἐκεῖ, σὲ τριάντα βήματα ἀπόστασι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Τί μικρὸς πὺ εἶναι ὁ κόσμος !

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο ! φώναξε
ὁ Ἀνδρέας.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἑρρίκο καὶ γιὰ τὸν

καὶ στὶς λεπτομέρειες ἔμοιαζαν μὲ
ἄνθρώπους καὶ μάλιστα ὁ ἕνας μὲ ἄν-
δρα καὶ ὁ ἄλλος μὲ γυναῖκα. Γιατὶ ὁ
ἕνας τοῦ εἶχε μιὰ μακριὰ κατὰ-
λευκη γενειάδα, ἦταν ντυμένος μὲ
μιὰ μαύρη βελάδα καὶ μὲ παντελόνι
ριγωτό. Ἡ ἄλλη ἦταν ντυμένη μ' ἕνα
φόρεμα, σκεπασμένο ἔως ὡς τὴ μέ-
ση μὲ μιὰ μπέρτα καμωμένη ἀπὸ χόρ-
τα καὶ εἶχε μαλλιά ὀλέξανθα πλεγ-
μένα σὲ κοτσίδες πὺ σταύρωναν στὸ
κεφάλι τῆς.

Ὁ Ἑρρίκος σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ

«Οἱ δύο Ἀρειοὶ μοιάζουν μὲ ἄνθρώπους, καὶ μάλιστα ὁ ἕνας μὲ ἄνδρα
καὶ ἡ ἄλλη μὲ γυναῖκα» (Σελ. 217, στ. γ')

Βαρνάβα, αὐτοὶ εἶχαν μείνει ἄφωνοι
ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους.

Οἱ δύο Ἀρειοὶ δὲν εἶχαν οὔτε ράμ-
φος πουλιοῦ, οὔτε κέρατα βωδιοῦ,
οὔτε προβοσκίδα, οὔτε καμπούρα,
οὔτε φτερά. Δὲν εἶχαν οὔτε πλωτή-
ρες, οὔτε ρόδες, οὔτε ἑλικες. Τὰ μά-
τια τοὺς ἦταν δλα-δλα δύο τοποθε-
τημένα συμμετρικὰ ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς μύτης. Ἀπὸ
τοὺς ὤμους τοὺς ἦταν φυτρωμένα δύο
χέρια πὺ κατὰλήγουν σὲ πέντε δά-
χτυλα τὸ καθένα. Καὶ στηριζόνταν σὲ
δυὸ πόδια ὁ καθένας τους.

Σὲ δλα τοὺς, καὶ στὶς γενικότητες

ἄπλωσε τὰ ἄδεια χέρια τοῦ γιὰ νὰ
δείξῃ πὺς δὲν εἶχε ἐπιθετικούς σκο-
πούς.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ δύο Ἀρειοὶ ἔ-
παψαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος
τοὺς καὶ στάθηκαν μιλώντας μετα-
ξύ τους.

— Ὁλῆρεπε ἴσως νὰ σηκώσουμε
ἄσπρη σημαῖα, εἶπε ὁ Βαρνάβας. Τὸ
μαντήλι μου εἶναι γαλάζιο, μὰ νὰ
σᾶς δώσω τὸ ποικίλμυσό μου.

Ὅσοι οἱ Ἀρειοὶ φάνηκαν σὰν
νὰ εἶχαν καταλάβει τὴ χειρονομία
τοῦ Ἑρρίκου. Γιατὶ τὴ μιμήθηκαν
σὲ λίγο καὶ αὐτοί.

— Φαίνεται ότι δεν μās φοβούνται και τόσο πολύ, είπε ο Έρρίκος. Έμπρός λοιπόν, όρθιοι και οι δύο σας.

Πρώτος ύπάκουσε ο Άνδρέας και ύστερα ο Βαρνάβας. Ο Βαρνάβας έσφιγγε σπασμωδικά τη λαβή από τὸ περίστροφό του. Οι δύο Άρειοι, απόλυτα ήρεμοι, τὸς κοίταζαν πὸν ὀρθώνονταν ἕνας ἕνας μπρός τους, σάν νά περίμεναν νά ἰδοῦν καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη. Όταν εἶδαν πὸς γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον οἱ ἐπιβρομεῖς δὲν ἦταν παρὰ τρεῖς μονάχα, ἄρχισαν νά κάνουν διάφορες χειρονομίες συζητώντας ζωηρὰ μεταξύ τους.

— Έχει γούστο, εἶπε ὁ Άνδρέας στὸν Έρρίκο, οἱ ἄλλοι νά ἔστειλαν τὸ γέρο καὶ τὸ κορίτσι γι' ἀναγνώριση καὶ τώρα νά ἐτοιμάζονται νά ἔρθουν ὅλοι κατὰ δῶ γιὰ νά μās σφάξουν. Πρέπει νά τὸς δώσουμε μὲ κάποιο τρόπο νά καταλάβουν ὅτι εἴμαστε ἄσπλοι καὶ ἀκίνδυνοι.

— Ναι, μὰ πὸς; ἔκανε ὁ Έρρίκος, ἀφοῦ δὲν μπορούμε νά συνεννοηθοῦμε μαζί τους.

— Έξαφνα ὁ Βαρνάβας εἶχε μιὰ φαινή ἰδέα. Θυμήθηκε τὰ παλιά του χρόνια, τὸν πόλεμο καὶ τὴ μέθοδο πὸν χρησιμοποιοῦσαν οἱ στρατιῶτες ἀπὸ τ' ἀντίπαλα στρατόπεδα ὅταν ἤθελαν νά ἔρθουν σὲ κάποια συνεννόηση μὲ τὸς ἀντικρυνοὺς τὴν ὥρα πὸν σταματοῦσε τὸ τουφεκίδι.

Σήκωσε λοιπὸν τὰ χέρια του καὶ προχώρησε φωνάζοντας:

— Καμαράντ! Καμαράντ!

— Ω θαῦμα! Τὸ κορίτσι ἀπὸ ἀντικρὺ προχώρησε κι' ἐκεῖνο λέγοντας:

— Sprechen die Deutsch?

— Τί λέει; ἔκανε ἔντρομος ὁ Βαρνάβας.

— Μας ρωτᾷ ἂν μιλοῦμε γερμανικά, εἶπε ὁ Άνδρέας. Ἀλλὰ πὸν διάβολο τὰ ἔμαθε αὐτὴ ἐδῶ ἐπάνω; Τέλος πάντων, Έρρίκο, σὲ παρακαλῶ, ἔσὸ πὸν ξέρεις τὰ γερμανικά καλύτερα ἀπὸ μὲνα μίλησε τὴς καὶ πὸς τὴς ὅτι δὲν ἔχομε κακοὺς σκοπούς.

Ο Έρρίκος προχώρησε λιγάκι καὶ ἐξήγησε φωναχτὰ στὴ νέα ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν τίς πὸν εἰρηνικὲς διαθέσεις.

Ἡ νεαρὴ Ἀρεία χαμογέλασε κι' ὕστερα γύρισε καὶ μετέφρασε στὸν γέρο τὰ λόγια τοῦ Έρρίκου. Κάτι τὴς εἶπε φαίνεται ἐκεῖνος καὶ τότε αὐτὴ ἐγύρισε πάλι πρὸς τὸν Έρρίκο καὶ τοῦ φώναξε:

— Πέσατε μὲ τὴ βολίδα; Χθὲς τὸ βράδυ εἶδαμε τὴ λάμψη καὶ σήμερα τὸ πρωτὶ ξεκινήσαμε νά ἔρθουμε νά σὰς συναντήσουμε.

Μιλοῦσε τὰ γερμανικά χωρὶς λάθος, ἀλλὰ μὲ ξενικὴ προφορά. Ἰδίως τὴ

λέξη βολίδα δυσκολεύθηκε πὸν νά τὴν προσφέρῃ καὶ τὴν ἔκανε σχεδὸν ἀγνώριστη.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Έρρίκος, ἐρχόμαστε ἀπὸ τὴ Γῆ. Τὸ ταξίδι μας κράτησε σαρανταοκτὼ ὥρες καὶ κάτι. Σὰς φέρνομε τὸν χαιρετισμὸ τοῦ πλανήτη μας.

— Ἦρθατε σὲ ἀσχημὴ ἐποχή, εἶπε ἡ νέα. Τώρα εἶναι χειμῶνας καὶ κάνει πὸν κρύο.

Ἐγύρισε γιὰ νά πῇ κάτι στὸν γέρο πὸν καθὼς φαίνεται εἶχε κουρασθῇ καὶ εἶχε καθῆσει χάμω, κι' ἐκεῖνος τὴς ἀπάντησε μιλώντας ζωηρὰ καὶ γρήγορα. Μέσα στὴ μέση τὴς ἐμίλιας τοῦ ὅμως τὸν ἐπικσε βήχας δυνατὸς καὶ φτέρνισμα ἀκράτητο, τόσο πὸν ἔγινε κατακόκκινος καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Ο father, look, and see in what a state you are (*) ἔκανε ἡ νέα μὲ μεγάλη στενοχώρια καὶ σήκωσε τὸν γέρο ἀπὸ κεί πὸν καθόταν καὶ τοῦ τύλιξε ἕνα κασκὸλ στὸ λαιμό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΨΩΜΑΣ

Κάποτε χήρεψε μιὰ φτωχὴ γυναίκα πὸν θὰ ἦταν παντὲρημὴ στὸν κόσμο, ἂν δὲν εἶχε καὶ τὸ ὄρφανὸ μοναχοπαῖδι τὴς.

Γιὰ νά τὸ ἀναθρέψῃ καὶ νά ζήσῃ κι' ἐκεῖνη ὅπως, ὅπως, ἀναγκάσθηκε νά ξενοῦραῖνῃ στὸν ἀργαλειό τὴς, στημένο σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ καλυδόσπιτοῦ τὴς.

Θέλοντας νά μὴ τὴς λείψῃ ποτὲ ἡ δουλειά, δέχτηκε ἀπὸ τὸν ἔμπορα πὸν τὴς ἔδινε τὸ στημόνι καὶ τὸ ὕψος γιὰ νά τοῦ κάνῃ λευκά πανιά, διμῖτα καὶ ἀλατζάδες, νά πληρώνεται ὕφαντικὰ γιὰ κάθε πῆχυ μιὰ πεντάρα. Μὲ ὅλο πὸν δούλευε ξεθεωτικὰ στὸν ἀργαλειὸ πότε ὀκτὼ καὶ πότε δέκα ὥρες τὸ μερόνυχτο, δὲν μπορούσε νά γοράσῃ τίποτε ἄλλο, ἀπὸ ἕνα ὀκαδικρὶκο ψωμί τὴν ἡμέρα πὸν εἶχε τότε, μόνο σαράντα λεπτά.

Αὐτὸ, δίχως προσφάτῃ τῶτρωγε μὲ τὸ παιδί τὴς, βρέχοντάς το κρυφὰ μὲ τὰ πικραμένα δάκρυά τὴς.

(*) Ὡ πατέρα, κοίταξε σὲ τί κατάσταση βρίσκεσαι!

Σημείωση:—Αὐτὸν τὸν καιρὸ μπορεί κανεῖς νά θαυμάσῃ τὸν Ἄρη σ' ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια. Γιατὶ βρίσκεται—πράγμα πὸν σπάνια συμβαίνει—στὴ μικρότερὴ τοῦ ἀπόστασης ἀπὸ τὴ Γῆ, δηλαδὴ κατὰ 17,000,000 χιλιόμετρα λιγώτερο ἀπ' ὅσο ἀπέχει ὅταν βρίσκεται στὴ μεγαλύτερη. Τὸ βράδυ, ἀπὸ τίς 9, φαίνεται πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τοῦ οὐρανοῦ, μεγάλος, λαμπρὸς καὶ κατακόκκινος.—Δ. τ. Π.

Φατ δοκιμάζανε οἱ δύο τους, κάπου, κάπου ὅταν μερικοὶ ψυχόπονοι γειτόνοι, ξέροντας τὴν φτώχεια τὴς, τὴς ἔστειναν λίγο, καὶ ὡς καὶ κανένα ἀποφῶρι γιὰ τὸ παιδί τὴς.

Τὸ ὀρφανέμο σάν ἔγινε ἑπτὰ χρονῶν καὶ τῶθαλε ἡ μάννα του στὸ σχολεῖο νά μάθῃ λίγα γράμματα, ἔδειξε τὸση ἐπιμέλεια πὸν κέρδισε τὴν συμπάθεια τοῦ δασκάλου του.

Μὲ καιρὸ πὸν ρώτησε ὁ δάσκαλος τὰ παιδιὰ τί ἤθελαν νά γίνουν σάν θὰ μεγάλωναν καὶ ἤρθε ἡ σειρά τοῦ μικροῦ ὀρφανοῦ νά ἀπαντήσῃ, εἶπε μὲ πόθο καὶ λαχτάρα πὸν καθρεφτίζονταν στὰ μάτια του.

— Ἐγὼ θέλω νά γίνω ψωμάς.

— Γιὰ νά τρώς πὸν ψωμί;! τὸν ξαναρώτησε χαμογελώντας ὁ δάσκαλος.

— Ὅχι, κύρ δάσκαλε, τὸ θέλω, γιὰ νά μπορῶ νά πηγαίνω κάθε πρωτὶ στὴ μαγούλα μου ἕνα καρβέλι, νά τὸ τρώῃ μόνῃ τὴς δάκκερο, πὸν τόσο χρόνια τὸ στερήθηκε μοιράζοντάς το μὲ μὲνα.

Ὁ δάσκαλος συγκινήθηκε μὲ τὰ καρδιακὰ λόγια τοῦ μαθητῆ του καὶ σάν τελείωσε τὸ μάθημα τὸ εἶπε στὸν δῆμαρχο τοῦ τόπου τους. Ὁ δῆμαρχος πάλι ἔβγαλε μιὰ ὑποτροφία τοῦ ὀρφανοῦ ἀπὸ τριάντα δραχμὲς τὸν μῆνα.

Μέκείνες ἐξακολούθησε νά σπουδάζῃ ὁ μικρὸς καὶ νά ἔχουν στὸ σπῆτι τους ἔκτος ἀπὸ τὸ ψωμί προσφάτῃ.

Ἔτσι, ἐβραβεύθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ στὴ μάννα, πὸν τόσο συγκινητικὰ τὴ φανέρωσε στὸν δάσκαλό του.

ΠΑΝ ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΟΝΕΙΡΑ...

— Έλα, Ὑπνε, ἀπὸ τὴν Πόλι
Κι' ἀποκοίμα μου τὴν κόρη...

Κι' ἦρθε ὁ Ὑπνος ἀπ' τὴν Πόλι
Κι' ἀποκοίμησε τὴν κόρη.
Στὶς φτεροῦγες του τὴν αἰσθάνει
Σ' ἄλλους τόπους τὴν φέρνει
Φωτεινοὺς, γαληνεμένους,
Δροσολούλουδα σπαρμένους.

Κι' εἶπε ὁ Ὑπνος στὴν παιδούλα:
— Ζωντανὴ τοὺς ἀδελφοῦλα,
Κόψε μὲ τὰ δύο σου χέρια,
Γέμισε μ' αὐτὰ πανέρια.

Τόσο πλῆθος τὴν τρομάζει
—Κι' ἡ πολλὴ εὐτυχία κουράζει.—
Νὰ γεμίσῃ αὐτὴ πανέρι;!...

Δεῖλὰ σήκωσε τὸ χέρι
Κάποιος γίαισμι νά κόψῃ
Μὲ τὴν ἀσπρὴ, ἀβρὴ του ὄψη.
Μὰ σάν ἔβησε σιμὰ του

Κι' ἀγγίξε τὰ πέταλά του,
Φεύγει ὁ Ὑπνος... γιὰ τὴν Πόλι
Καὶ μὲ μιὰς ἔμπναι ἡ κόρη.

Στὰ κρινόλευκά τὴς χέρια
Ὅστε ἀνθὴ, οὔτε πανέρια...
Τόσσα παπαχρόνοπουλαῦ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΡΑΟΥΛΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΛΙΣ ἕνας μῆνας εἶναι πὸν φάνηκαν στὴν ἀγορά μας οἱ πρώτες φράουλες. Θὰ βαστάξουν ἀκόμα ἕνα; Τὰ ὄρατα πράγματα βαστοῦν τόσο λίγο! Κι' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα εἶναι βέβαια κι' οἱ φράουλες. Ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ μου κάθε ἀνοιξή, ὅταν μὲ πρωτοχτυπᾷ ἀπὸ μακριὰ ἡ γλυκεῖα μυρωδιά τους, πὸν μὲ καμμιὰ ἄλλη δὲν μοιάζει, καὶ πλησιάζοντας, βλέπω στὸ γιορτινὸ μανάδικο καλαθάκι γεμάτα ἀπ' αὐτὲς τίς ἀβρὲς καὶ δροσερὲς μπαλίτσες μὲ τὸ χλωμὸ, τὸ σδυμένο, τὸ εὐγενικὸ ρόδινο χρώμα. Καὶ θυμοῦμαι τότε τὰ κούμαρα, τὴν ἄλλη μου χαρὰ, τὴ φθινοπωριάτικη. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν ὁμοιότητα, τί διαφορά ἀπὸ τὸ κούμαρο ὡς τὴ φράουλα! Ἐκεῖνο, μὲ τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα του καὶ τὴν τραχεῖα τοῦ πέτσα, μοιάζει μὲ κοκκινομάγουλη καὶ σκληρωμένη χωριατοπούλα· ἡ φράουλα μὲ τὴ χλωμὴ τὴς ὄψη, θυμίζει μιὰν ἀβρὴ, λεπτὴ, ἀδύναμη πριγκιπέσσα, πὸν τὰ μάγουλά τὴς μόλις ροδίζουν ἀπὸ μακρινὴ αὐτάγεια πορφύρας, σάν ἐκεῖνη πὸν βλέπουμε τὴν αὐγὴ καὶ τὸ βράδυ στὸν ὀρίζοντα, πολλὴν ὥρα πρὶν βγῇ ἡ ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος. Κι' οἱ δύο ὅμως εἶναι τὸ ἴδιο ὁμορφες, καθεμιά μὲ τὴν ὁμορφιά τὴς.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες, περνοῦσα μ' ἕνα φίλο μου ἀπὸ τὰ Χαυτεῖα. Τὰ μεγάλα ἐκεῖ «ἐδωδιμοπωλεῖα», πὸν εἶναι καὶ ὀπωροπωλεῖα, καὶ ἀνθοπωλεῖα, καὶ λίγο ἀπ' ὅλα, ἦταν γεμάτα φράουλες, πὸν ἡ μυρωδιά τους κυριαρχοῦσε, νικώντας καὶ τὴ μυρωδιά τῶν ἀνοιξιάτικων λουλουδιῶν. Στάθηνκα μιὰ στιγμὴ νά τίς θαυμάσω. Κι' ὁ φίλος μου μὲ ρώτησε:

— Σάρέσουν οἱ φράουλες;

— Δὲν πιστεύω νά ὑπάρχῃ ἄνθρωπος πὸν νά μὴν τοῦ ἀρέσουν, τοῦ ἀποκρίθηκα.

— Ναι, μὸ εἶπε, ὄρατο φρούτο. Σχήμα, χρῶμα, σύσταση, μυρωδιά. Ἀλλ' ἀτελές.

Τὸν κοίταξα:

— Ἀτελές; γιατί;

— Γιατὶ τοῦ λείπει «σάκχαρον».

Ἐχει βέβαια, ὅπως ἔχουν ὅλα τὰ φρούτα, ἀλλὰ ὄχι ἀρκετό. Κι' εἶναι ἀδύνατο νά φαγῶθῃ μ' εὐχαρίστηση ἔτσι. Στὸ πιάτο μὲ τίς λυωμένες φράουλες πρέπει νά ρίξῃς ζάχαρη, κι' ἀκόμα γλυκὸ κρασί, ἢ κονιάκ, ἢ σαμπάνια... Τάλλα φρούτα, γιὰ νά

τὰ φᾶς, ἀρκεῖ νά τὰ πλύνῃς καὶ νά τὰ ξεφλουδίσης. Πολλὰ μάλιστα δὲν θέλουν οὔτε ξεφλούδισμα. Καὶ τὰ κούμαρα οὔτε κἂν πλύσιμο! Γιὰ νά φᾶς ὅμως φράουλες εἶναι δάκκερη ἱστορία. Θὰ τοὺς ἀσπασᾷς πρῶτα τὸ κοτσάνι, πὸν καμμιὰ φορὰ δὲν εἶναι καθάλου εὐκολο· ἔπειτα θὰ τίς πλύνῃς πολλὰ νερά, γιὰτὶ γίνονται σὲ χαμηλοὺς θάμνους—χα μ α ι κ ἔ ρ α σ α βλέπεις—κι' εἶναι γεμάτες χῶμα· κι' ἔπειτα πρέπει νάχῃς τουλάχιστο ζάχαρη γιὰ νά τίς πασπαλίσῃς. Δὲν εἶναι ἀτέλεια αὐτὸ γιὰ ἕνα φρούτο, νά μὴν τρώγεται παρὰ μὲ τὸση προετοιμασία;

Τὸ παραδέχθηκα. Μέσα στὰ τόσα

προτερήματά τὴς, ἡ φράουλα ἔχει καὶ πολλὰ ἐλαττώματα. Ἰσως—συλλογίσθηκα—τὰ ἐλαττώματα, τὰ μειονεκτήματα, πὸν μπορεῖ νά ἔχουν κι' οἱ χλωμὲς πριγκιπέσες μπροστὰ στίς εὐρωστες καὶ ροδομάγουλες χωριατοπούλες. Ὑπάρχει ὅμως ἀνώτερη «ἀμβροσία» ἀπὸ τὴν καθαρὴ μὲν, τὴν καλοπλυμένη καὶ πασπαλισμένη μὲ ζάχαρη φράουλα; Συγκρίνεται τότε μὲ τίποτα ἡ γλυκεῖα κι' εὐωδιασμένη τὴς γεύση; Καὶ δίνει τέτοια ἀπόλαυση κανέν' ἀπὸ τὰ εὐκολα, τὰ «ἐτοιμα» φρούτα; Κι' ἐδῶ πάλι μπορεῖ κανεῖς νά θυμηθῇ πὸς... τὰ κ α λὰ κ ὀ π ο ι ς κ τ ὼ ν τ α ι.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Κι' ὄχι μόνο νά κόβουν τὰ φτερά τους ἄρχισαν τὰ πουλιά, παρὰ καὶ νά τὰ κατασφώνουν, νά τὰ γυαλίζουν, νά τὰ βάφουν, ἀκόμα καὶ τὰ νύχια τους, καὶ τίς μύτες τους. Τί μανία μὲ τὴ μόδα! Σὲ μιὰ δεξίωση πὸν ἔκαμε ἡ Χίνα, ὅλοι παρουσιάσθηκαν μεταμορφωμένοι, ἀγνώριστοι σχεδὸν σάν τὸν Ἀσπρομάλλη. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Πασὰς εἶχε προσινίσει δύο φτερά τὴς οὐρᾶς του, μὲ μογιὰ πὸν τὴ βοήθη κατὰ τύχη στὴν ἀποθήκη—περίσσευμα ἀπὸ τὴ μογιὰ πὸν εἶχαν βάλει τὴν καγγελόπορτα!

Ἄμ' ὁ Μυταράκης, ὁ γιὸς τὴς Ἀσπροῦλας καὶ τοῦ Φωνακλά; Αὐτὸς δὲ ἦταν πὸν τὸ παρὰκαμ. Πῆγε μιὰ μέρα στὸ γουρουνοστάσι, κι' ὁ Γκιναῖρος μὲ μιὰ φαλλίδα, γιὰ νά γελάσῃ, δὲν τοῦ ἄφησε φτερὸ γιὰ φτερό! Ὅταν ἡ μάννα του τὸν εἶδε τόσο πὸν «τὴς μόδας», τοῦ φώναξε:

— Χάσου ἀπὸ μπουστὰ μου, νά μὴ σὲ βλέπω, τέρας!

Κι' ὁ πατέρας του θύμωσε πὸν καὶ τὸν ἔσπασε στὸ ξύλο. Ἀλλὰ τὸ κακὸ αὐτὸ εἶχε καὶ τὸ καλὸ του, καὶ σπουδαῖο μάλιστα: Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, πὸν ἤθελε νά σφάξῃ ἕνα κοτόπουλο κι' εἶχε ματιάσει τὸν Μυταράκη, αἶμα τὸν εἶδε μὲ κομμένα φτερά, τοῦ φάνηκε τόσο ἀδύνατος, πὸν τὸν ἄφησε... νά παχύνῃ. Κι' ἔτσι τὸ τρελλὸ κοτόπουλο, γιὰ νά κάνῃ τὴ μόδα, γλύτωσε τὸ φρούτο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ο κύρ-Νικόλας τὸ πήρε, τὸ κοίταξε καλά, τὸ γύρισε ἀπὸ δῶ, τὸ γύρισε ἀπὸ κεῖ τὸ ζύγισε στὴν παλάμη του, τὸ ἄφησε νὰ πέση δυὶ-τρεῖς φορές πάνω στὸ μάγκαρα, γιὰ νὰκούση τὸν κρότο πὺ ἔκανε—τελοσπάντων τὸ ἐξέταξε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Μοντανῆς ἔχασε τὴν ὑπομονή.

— Τί τὸ κοιτάζεις, τοῦ εἶπε, δὲν σὰρέσει;

— Ἐξέρω ἐγὼ; ἔκαμε ὁ διευθυντής. Μὴν εἶναι κάλπικο;

— Ὁ Μοντανῆς ἐθύμωσε:

— Καὶ γιὰ τοὺς μᾶς ἐπῆρες; ἐφώνησε. Ὅριστ' ἔχει!

— Ἀκουσαν τὴν ὁμιλία κι' ἔτρεξαν ἀμέσως κι' οἱ ἄλλοι.

νῆς ὅμως γιὰ κατεργαρέους παιδιὰ σὰν κι' ἐμᾶς, καὶ γιὰ κάλπικα τὰ χρυσὰ μας νομίσματα, θὰ πῇ πὺς εἶσαι ἕνας κουτεντὲς πὺ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.

— Ἄ! τώρα εἶμαι καὶ κουτεντὲς; φώνησε ὁ κύρ-Νικόλας κόκκινος σὰν ἄστακὸς βροχόμενος. Τώρα φωνάζω ἐγὼ τὸν κύρ-νωματάρχη καὶ κάμετε μαζί του καλὰ!

— Ἄ, μὰ ὅχι! φώναξαν κι' οἱ τέσσερις. Δὲν θὰ μᾶς κάμης τώρα κι' αὐτὴ τὴν προσβολή.

— Δὲν εἵμαστε τίποτα παιδιὰ τοῦ δρόμου; εἵμαστε ἀπὸ σπίτια, εἶπε κάπως συμβιβαστικὰ ὁ Δουμποδάνος.

— Ὁ κύρ-Νικόλας τοὺς κοίταξε τότε καὶ τοῦ φάνηκε πὺς σὰ νὰ εἶχαν δι-

ἐργάτες. Μᾶς ἔδρισαν ἐκεῖ πὺ κάναμε τὴ δουλειά μας, μᾶς πρόσβαλαν, κι' ἐπειτα τὸβαλαν στὰ πόδια!

— Λὲς ψέμματα! φώναξε ὁ Σαϊζάνης. Ἐσὺ ἄρχισες πρῶτος; ἐσὺ ἔριξες μπροστὰ μου μιὰ φτυαριὰ χαλκία μέσα στὸ λάκκο μὲ τὰ βρωμόνερα καὶ μούκανες τὰ ρούχα μου σὲ τέτοιο χάλι, πὺ μὲ τὸ δίκιο ὁ κύρ-Νικόλας μᾶς πήρε ὅλους γιὰ μάγκες τοῦ δρόμου!

— Πάψε, ψεύτη! φώναξε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του κι' ὁ Δουμποδάνος, βάζοντας τὸ γρόθο του κοντὰ στὴ μύτη τοῦ ἐργάτη, πὺ εἶχε δοκιμάσει πρωτύτερα τὴ γλύκα τῆς γροθιάς του.

— Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι μπῆκαν εὐθὺς στὴ μέση καὶ τὸν ἀπομάκρυναν. Γιατὶ ἔκριναν φρόνιμο πὺς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ χτυπήσῃ πάλι τὸν ἐργάτη—πρωτύτερα τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Σαϊζάνη—καὶ νὰ νομίσῃ ὁ κόσμος πὺς εἶχαν ἄδικο.

— Καὶ τώρα τί θέλετε ἀπὸ μᾶς; ρώτησε τοὺς ἐργάτες ὁ Μοντανῆς ἀτράχος.

— Ἡ ἀταραξία τοῦ Μοντανῆ τοὺς ἔκαμε, φαίνεται, περισσότερὴ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ Δουμποδάνου. Μαζεύθηκαν κι' ἀποκρίθηκαν ἡσυχᾶ:

— Τί νὰ θέλουμε; Νὰ σὰς πᾶμὲ στὴ Χωροφυλακή, νὰ ἰδοῦμε τί λογῆς παιδιὰ εἴσατε.

— Αὐτὲ εἶπα κι' ἐγὼ! φώναξε ὁ κύρ-Νικόλας. Εἶδες ἐκεῖ; τὴν ἴδια γνώμη εἶχαμε ὅλοι. Χά, χά, χά!

Κι' ἐτελείωσε μὲ ἡχηρὰ γέλια.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Μοντανῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς πᾶτε σεις. Πᾶμε μόνοι μας.

— Ναί, μὰ θάρροσμε πίσω σας καὶ μεῖς νὰ ἰδοῦμε.

— Καὶ δὲν ἐρχόσαστε; Ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος.

Ἐκίνησαν, μπροστὰ τὰ παιδιὰ, πίσω τοὺς ὁ κύρ-Νικόλας μὲ τοὺς δυὸ ἐργάτες, καὶ πήγαν στὸ Σταθμὸ τῆς Χωροφυλακῆς.

Ὁ Μοντανῆς ἐνόμιζε πὺς ἅμα ἔλεγε δυὸ λόγια στὸν ἐνωματάρχη, αὐτὸς θὰ τοὺς ἀφήνε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους. Ἀλλὰ, καθὼς θὰ ἰδοῦμε, ἐλογάριαζε χωρὶς... τὸν ξενοδόχο.

Εἶπε λοιπὸν στὸν ἐνωματάρχη τὸ νομὰ του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν φίλων του, καθὼς κι' ἀπὸ πὺ ἦταν, ἀπὸ πὺ ἐρχοῦνταν καὶ πὺ πήγαιναν.

— Μὰ πὺ εἶναι τὸ χρυσὸ εἰκοσάφραγκο πὺ ὁ ξενοδόχος ἀπὸ δῶ

λέει πὺς εἶναι κάλπικο; ρώτησε ὁ ἐνωματάρχης ἀφ' οὗ ἄκουσε καὶ τὸν κύρ-Νικόλα.

— Αὐτὸς τὸ ἔχει, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς. Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ τὰ ρέστα.

— Δὲς μου τὸ γρήγορα! εἶπε ὁ ἐνωματάρχης στὸν κύρ-Νικόλα.

Ὁ ξενοδόχος—τί νὰ κάμῃ;—ἐβγαλε τὸ νόμισμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἐνωματάρχη.

— Αὐτὸ κάλπικο; κάθε ἄλλο! φώναξε ὁ ἐνωματάρχης μόλις τὸ ἔπιασε καὶ τὸ κοίταξε λίγο. Κράτησε ὅσα σοῦ χρωστοῦν τὰ παιδιὰ καὶ δὲς τοὺς γρήγορα τὰ ρέστα! Ἐτσι κάνεις ἐσὺ τίς δουλειές σου; Μπράβο σου! Ὁ κύρ-Νικόλας κοκκίνησε καὶ μουμούρισε:

— Τέσσερα φράγκα καὶ πενήντα...

— Δὲν εἶναι πολλὰ, κύριε ἐνωματάρχη; εἶπε ὁ Μοντανῆς.

— Μὰ τί ἐφάγατε;

— Ψωμί, τυρὶ, σταφύλια καὶ...

νερό!

— Μπά, μπά; Γιά, νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν.

(Ἀκολουθεῖ Μετάφρ. π. ι. φ. καὶ γρ. ε.)

Ο ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Γιάννης. — Φτηνὰ παίρνει. Λέγε. (Στὸν γιατρό, κλεινόντάς του τὸ μάτι). Εἶναι τοῦ ἀξωματικοῦ ἡ θειά. Τῆς εἶπα νὰ καθήσῃ, τὴν κατάφερα.

(Σ' ὅλο τὸ διάστημα τὸ παιδί κλαίει, ἡ μητέρα του τὸ καθησυχάζει).

Γιατρός, στὸ Γιάννη. — Τί λὲς μπρὲ παιδί μου; (στὴ γυναῖκα). Τί συμβαίνει, κυρά μου;

Γιάννης, ἀπὸ πέρα, τοῦ κάνει νόημα, φωνάζοντάς τον ψίτ, ψίτ, νὰ σωπάσῃ. Ἐπειτα, φωνάζει δυνατὰ).

— Ἐξέτασέ το τὸ παιδί, γιατρέ μου, ἐξέτασέ το. Εἶναι ἄρρωστο. Εἶναι πολὺ ἄρρωστο. Βρίσκεται σὲ κίνδυνο.

Χωρική, σηκώνεται μονομιᾶς, θυμωμένη. — Μπά; Κι' ποῖς σὶ εἶπες τοῦ πιδί μ' εἶναι ἄρρωστο καὶ ποῖς βρίσκῃ οἱ κίνδυνος; Μπά, τί νὰ τὴν πῶ τὴ γλώσσα σ'... Ποῖς σ' εἶπες τέτοια πράματα; Ἐ; Γιά νὰ μ' πάρῃ τὰ λιπτά μ' ἔ; Ἐτσι κάνῃς σεις ἰδῶ, ἔ; Μωρὲ τρόπους; Χτύπησα τ' πόρτι, ρώτσα πὺς κάθῃ ἡ ἀνίψος μ' ἢ ἀξιοματικός, μὲ χῶσαν μέσα, (μυμνῇ τὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη) κάθῃ, κάθῃ, κυρά μ', τάχα ποῖς εἵμασιν ἄρρωστ. Ντρουπή! Ντρουπή! ἰοὶ κύρι! Κρίμα πὺς ἔξερς κι' γράμματα. Ντρουπή! (Ἀρπάζει τὸ παιδί

της, πὺ δὲν ἔχει παῦσαι νὰ κλαίῃ, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ φεύγει).

Σκηνὴ ΙΕ'

Γιάννης, στὸν κύριό του, ἐπιτιμητικὰ. — Μπράβο! Ὁρατὰ τὰ κατὰφέρατε.

Γιατρός, στὸ Γιάννη, συγχρόνως, θυμωμένος. — Ὁρατὰ τὰ κατὰφέρες.

Γιάννης, ἐπιτιμητικὰ. — Ἐγὼ νὰ σὰς βρῶσκω πελατεία καὶ...

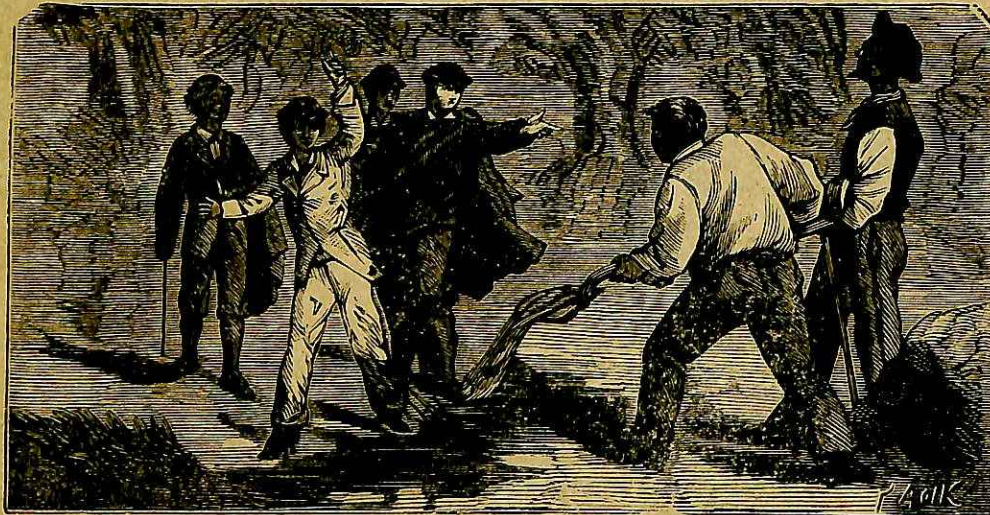
Γιατρός, ἀπότομα. — Πάψε, παλιόπαῖδο. πὺ θὰ μιλήσῃς. Ποῖς σοῦ τὸν ἔμαθε αὐτὸ τὸν τρόπο;

Γιάννης, μὲ ἀπορία. — Πάλι δὲν εἰσθε εὐχαριστημένοι;

Γιατρός, ἀπελπισμένος. — Θεέ μου, θὰ μὲ τρελλάνῃ...

Γιάννης, (συγχρόνως μὲ ἀπελπισία. — Χριστέ μου, θὰ μὲ τρελλάνῃ...

ΑΓΛΑΙΑ

«Ὁ ἐργάτης πήρε μιὰ φτυαριὰ χαλκία καὶ τὰ πέταξε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Σαϊζάνη (Σελ. 210, στ. α')»

— Καὶ γιὰ τοὺς μᾶς ἐπῆρες; φώναξαν κι' αὐτοὶ μὲ θυμὸ. Τί θαρρεῖς πὺς εἵμαστε μεῖς;

— Καὶ πὺς ξέρω ἐγὼ τί εἴσατε; ἀποκρίθηκε ὁ κύρ-Νικόλας: Μὴ σὰς εἶδα κι' ἄλλη φορά; Σήμερα μόνο σὰς βλέπω. Κι' ὁ κόσμος ἔχει γεμίσει ἀπὸ κατεργαρέους.

— Μωρέ, αὐθάδεια! φώναξε ὁ Μοντανῆς.

— Νὰ μετρήσ τὰ λόγια σου! φώναξε ὁ Μάριος.

— Ἐσὺ, φαίνεται, θὰ εἶσαι κατεργάρης καὶ νομίζεις τοὺς ἄλλους! φώναξε κι' ὁ Σαϊζάνης.

— Ἄ, ἔτσι; ἔκαμε θυμωμένος κι' ὁ κύρ-Νικόλας. Ἐγὼ εἶμαι κατεργάρης, ἔ;... Ὅριστ' ἔχει πὺ θὰ μὲ βρῖσετε μέσα στὸ κατάστημά μου. Τώρα θὰ σὰς δείξω ἐγὼ!

— Κατεργάρης μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι, εἶπε ὁ Μοντανῆς: γιὰ νὰ παίρ-

κιο. Βιάστηκε πολὺ νὰ τοὺς πάρῃ γιὰ κατεργαρέους καὶ κάλπιδες. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς δώσῃ τὰ ρέστα τους καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν ἀνενόχλητοι.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, εἰσόρμησαν στὸ κατάστημα δυὸ ἄνθρωποι, δείχνοντας τὰ παιδιὰ καὶ φωνάζοντας:

— Νὰ τοὺς! τοὺς βρήκαμε ἐπιτέλους τοὺς μουστερηδες!

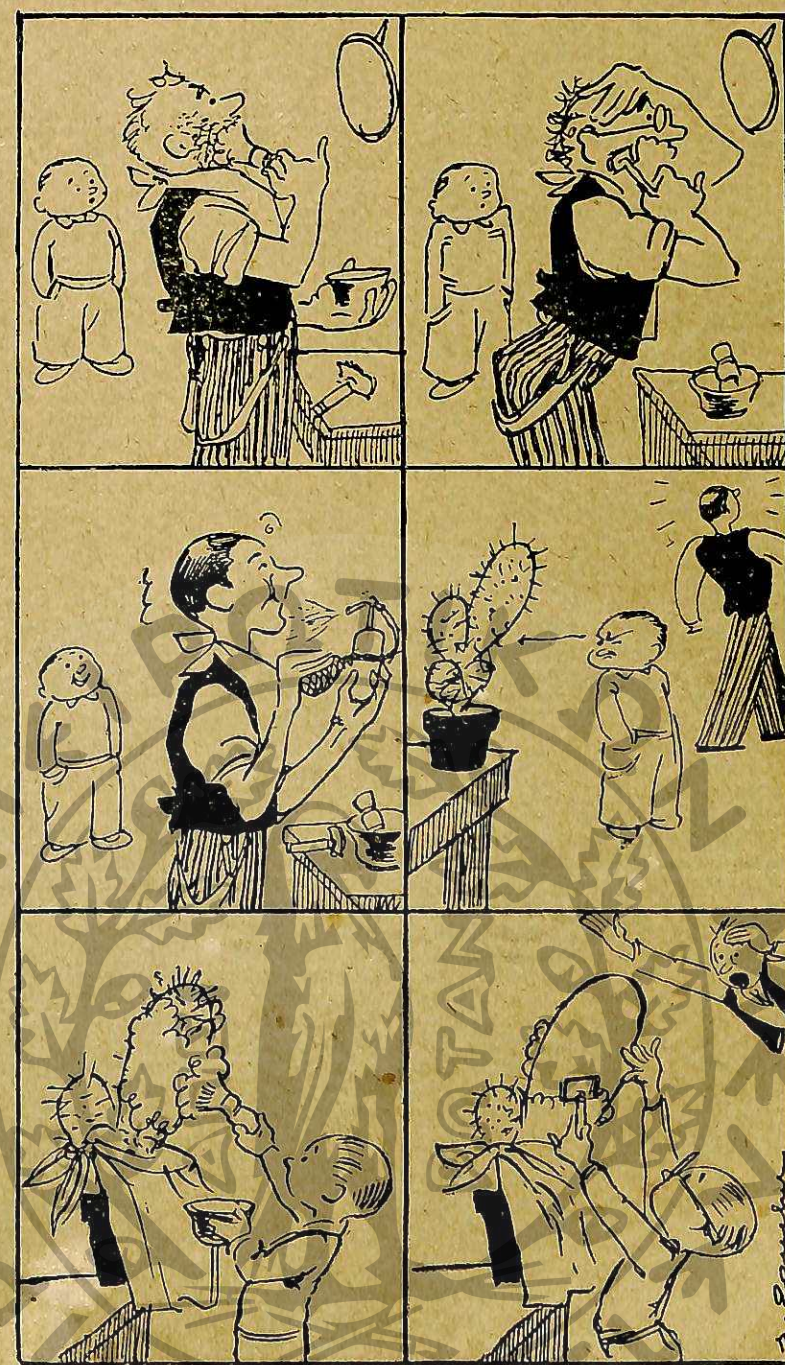
— Ποιοὺς; ἔκαμε ὁ κύρ-Νικόλας μὲ ἀπορία.

— Νά, τὰρχοντόπουλα ἀπὸ δῶ! ἀποκρίθηκαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, πὺ δὲν ἦταν ἄλλοι παρὰ οἱ ἐργάτες τοῦ προηγούμενου ἐπεισόδιου.

— Μπά, μπά; τὰ γνωρίζετε λοιπὸν εἴσατε; εἶπε ὁ κύρ-Νικόλας χώνοντας στὴν τσέπη του τὸ εἰκοσάφραγκο.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ πὺ δὲν τὰ γνωρίζουμε! εἶπε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς

«ΜΠΑ! ΚΙ' ΑΥΤΟ ΘΕΛΕΙ ΞΥΡΙΣΜΑ...»

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 5' ΡΑ-ΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Γ' Ιδε Διάπλασι, φυλλάδιο 11 σελ. 99]

Ήταν πολύ φυσικό όσοι αγαπούν και ακούουν το ραδιόφωνο να αγαπούν και την μουσική, γι' αυτό άλλως τε η συμμετοχή στον τελευταίο του διαγωνισμό ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι σε κάθε προηγούμενο.

«Αγαπάτε την μουσική;» Ήταν η πρώτη ερώτηση. «Και ποιος δεν την αγαπάει!» Απαντούν όλα τα παιδιά σχεδόν μ' ένα στόμα. «Δεν πιστεύω να υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μην τον συγκινή η μουσική», γράφει ένας. «Την εποχή που και το φτωχότερο σπίτι προσπαθεί να αποκτήσει το ραδιόφωνό του μου φαίνεται περιεργό αν απαντούσα πως δεν μ' αρέσει η μουσική», λέει η *Ερείκη*. «Αν αγαπώ την μουσική; μά την λατρεύω!» γράφουν άλλοι και συνεχίζουν την απάντησή τους, πλέκοντας τον διδύραμβο της μουσικής με έξαρση και με ένθουσιασμό. «Η μουσική είναι η υπέρτατη γλώσσα της ψυχής» απαντά ο *Κυριάκος του Σύμπαντος*, «όταν ακούω μουσική, η ψυχή μου φεύγει από τα στενά δεσμά που την πιέζουν και πετά σ' άλλους κόσμους», γράφει η *Σπασμένα Φτερά*. «Βάλαμο της ψυχής» ονομάζει την μουσική ο *Αφανής Ηρώας*, «με την μουσική νοιώθω καλύτερα τον ύψιλο προσορισμό του ανθρώπου» λέει μαζί με πολλά άλλα στην ώραία απάντησή του ο *Αϊώνιος Θρύλος*, «η μουσική είναι η φωνή της ψυχής» γράφει η *Πορμένη Καρδιά*, «με την μουσική ο νους ευχαρισιάζεται, η καρδιά ευφραίνεται, το σώμα ξεκουράζεται, τα πάθη καταπραύνονται, οι ευγενικοί πόθοι αναπτύσσονται» εξηγεί ο *Στέφανος της Δόξης*, στην ώραία μ' απάντησή του. «Τι είναι εκείνο που θα κάνει το άρρωστο παιδί να κοιμηθεί;» λέει μαζί με πολλά άλλα ώραία η *Σωσώ Δογιάδου*.

Άλλα που άρχη και που τέλος; μέσα σε τόσες εκατοντάδες απαντήσεις διαλέξαμε ελάχιστα από τις πιο χαρακτηριστικές εκφράσεις με τις οποίες τα παιδιά δείχνουν την λατρεία τους για την μουσική, και πόλη μόνο μια άμυδρη ιδέα μπορούμε να δώσουμε. Και τώρα ερχόμαστε στη δεύτερη ερώτηση: «Ποιο είδος μουσικής προτιμάτε;».

«Εδώ τα παιδιά είναι λιγότερο θετικά: πολλά δεν καταλαβαίνουν κίελας το νόημα και δίνουν απάντηση λανθασμένη» τά περισσότερα απαντούν άοριστα, μ' και εκείνα που ξέρουν τί θέλουν διαφωνούν πολύ στις γνώμες τους. Γενικά π'όλο άρεσει η εύθυμη μουσική: «Μ' αρέσει η πεταχτή μουσική που με μεταφέρει στη χώρα της χαράς, στη χώρα που ακούγονται μόνο κροστάλλινα γέλια», απαντά η *Διπρόσωπη*, άλλοι όμως προτιμούν την μελαγχολική και ρομαντική μουσική, και πολλά, μ'ά παρά πολλά παιδιά, τ'ά ένθουσιώδη στρατιωτικά θούρια και έμβατήρια. «Η στρατιωτική μουσική σου δίνει ένθουσιασμό, και έλπιδα», γράφει ο *Δόνιφας*, «η στρατιωτική μουσική μου έμψυχώνει το πατριωτικό αίσθημα!» τονίζει ο *Υποπλοίαρχος Κρίστιαν* που και ως όργα-

νο άλλως τε, προτιμά ένα από της στρατιωτικής μπάντας, τον *Ελκώνα*. Σε πολλά παιδιά άρέσουν τα λαϊκά τραγούδια και η πιο χαρακτηριστική σ' αυτό το είδος είναι η χαριτωμένη απάντηση του *Ανθός του Μαΐου*. Άλλοι επίσης προτιμούν την εκκλησιαστική μουσική: «η εκκλησιαστική μουσική είναι το ωραίο στην πιο έβλητική μορφή του» γράφει η *Εύα Βαμβακά*. Π'όλο σωστά απ' όλους όμως, απαντά το *Δεβεντόπουλο*: «το είδος της μουσικής εξαρτάται από το γούστο του καθενός και από την ψυχική του διάθεση. Σ' ένα γλέντι όλοι προτιμούν την εύθυμη μουσική. Ένας δυστυχισμένος όμως θα προτιμήσει ένα κομμάτι που να εκδηλώνει τον πόνο της ψυχής του».

Στην τρίτη ερώτηση: «Ποιο όργανο προτιμάτε;» πρώτο με καταπληκτική πλειοψηφία βγαίνει το βιολί. Τα δύο τρίτα των απαντήσεων ανακηρύσσουν το βιολί «Βασίλεα των οργάνων». Και τί επαινούς δεν ακούει, και πόσους ύμνους! η απάντηση του *Αργύριου Στρατίνα* είναι από την αρχή ως το τέλος ένας ένθουσιώδης λυρικός ύμνος στο βιολί. «Ανυψώνει το πνεύμα περισσότερο από κάθε άλλο όργανο» γράφει η *Πριγκίπισσα των Δολλαρίων*, ξεχωρίζει από όλα τα όργανα και στην φωνή και στην έκφραση» λέγει ο *Αγγελος Βλαχόπουλος*, «αγαπώ το βιολί γιατί μ' αυτό τραγουδούν τη δυστυχία τους οι φτωχοί ξητιάνοι» παρατηρεί πολύ πρωτότυπα ο *Ιωάννης Τηγορέας*, «είναι το όργανο που με το πάθος, τις φλόγες και τη γλυκύτητα χύνει, συνεπαίρνει και ανεβάζει την ψυχή μου σε κόσμους αιθέριους» λέει μ' έξαρση ο *Ζαχαρίας Βλαστός*.

Στη δεύτερη σειρά, πολύ παρακάτω από το βιολί, αλλά και—πράγμα παράδοξο—πολύ παραπάνω από τ' άλλα όργανα, ερχεται η φλογέρα. «Αγαπώ τη φλογέρα γιατί θυμίζει έξοχη και θυμάρι», γράφει πολύ έκφραστα η *Κάτια*, «οι νότες που σκορπάει ο σοπάνης από την φλογέρα του την μαγεμένη δεν είναι γραμμένες σε κανένα πεντάγραμμο αλλά στην ψυχή του», γράφει ο *Αλκίς Νουάρος*. Υστερα από την φλογέρα ερχεται το πιάνο και το άρμόνιο, πολλούς θαυμαστές όμως έχει—μόλο που δεν μπορεί να θεωρηθεί ως όργανο—το αηδόνι! «Ο λάρυγγας του νικά τα καλύτερα βιολιά» γράφει ο *Ταχθύζας*. «Τραγουδεί με τέτοια τέχνη που ποτέ δεν εφθασε ούτε θ'αφθάσει ο άνθρωπος», λέει η *Άννα Διαντωνάκη*, που προσθέτει ότι «την ωραιότερη μουσική την άκουσε ένα βράδι σ' ένα θέατρο που είχε για σκεπή τον ουρανό, για καθίσματα την πράσινη χλόη και για σκηνή τα πράσινα φυλλαράκια της λεύκας, με μουσικό τ' αηδόνι». Ένας και μόνος προτιμά την φουσαρνίκα, ο *Ευάγγελος Χ. Λειβαδίτης*, και πολλοί δεν καθορίζουν προτίμηση ιδιαίτερη για κανένα όργανο. Μ'ά από τις χαριτωμένες απαντήσεις αυτού του είδους είναι του *Γεωργίου Κισκλή*, από το «*Ηράκλειον*, που δηλογεί «ότι δεν νοιώθει άκομη την κλασική μουσική μ' όταν μορφωθεί καταλάληως και ωριμάσει η αίσθησή του για την ανώτερη μουσική και δεν του λέει π'όλο μ'απαμ'αε, ακούγοντας τον να μελετά: «Μη διώξεις τους ποντικούς», τότε θα μ'ας πη με άκριβεια το όργανο που προτιμά».

Θ'α χρειάζονταν ώρες πολλές για να αναφέρουμε όλη όλες—αυτό θ'α ήταν αδύνατο—μ'ά και τις πιο χαρακτηριστικές άκομη από τις άπειρες απαντήσεις που λάβαμε σ' αυτό το διαγωνισμό. Γι' αυτό με λύπη μας αναγκάζομαστε να περιορισθούμε ως εδώ, παραθέτοντας μόνο την απάντηση που κρίθηκε από την επιτροπή αξία για το πρώτο βραβείο. Είναι η απάντηση του *Τριόταν*. Μπορεί να μην έχη την λυρική έξαρση και την έντονη που παρουσιάζουν άλλες απαντήσεις, αλλά είναι γραμμένη με άφελεια, απλότητα, ειλικρίνεια και αίσθηση, συγχρόνως δέ και με ορθή κρίση και με σταθερή γνώση των όσων θέλει να εκφράσει. Και μ'ά λεπτομέρεια άκομη, που σε ελάχιστες απαντήσεις την παρατηρήσαμε: «Ο *Τριόταν* μ'ας εξηγεί από τότε και γιατί του αρέσει η μουσική και το περιγράφει τόσο απλά και τόσο ζωντανά, μ'ά και με τέτοια θετικότητα που κάνει εντύπωση. Και αυτό είναι πράγμα σπάνιο στα παιδιά που αφήνουν τη φαντασία τους να τα παρασύρει και σκολίζουν την όμορφη και απλή πραγματικότητα με ψεύτικα και βαρειά φανταστικά στολίσια».

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τριόταν*. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ανθός του Μαΐου*.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σωσώ Δογιάδου*.

ΕΠΙΛΟΓΗ: «Αργύριος Π. Στρατίνας, Καμπαλέρο, Στέφανος της Δόξης, Άλκης Νουάρος, Δεβεντόπουλο, Πορμένη Καρδιά, Αϊώνιος Θρύλος, Αφανής Ηρώας, Κάτια, Κυρίαρχος του Σύμπαντος, Ερείκη, Άννα Διαντωνάκη, Ευάγγελος Χ. Λειβαδίτης, Γεωργιος Κισκλής».

Β' ΕΠΙΛΟΓΗ: Συριανός, Πόλις των Όνειρων, Ταχθύζας, Ζαχαρίας Βλαστός, Μάννα, Διπρόσωπη, Ιωάννης Τηγορέας, Σπασμένα Φτερά, Αικατερίνη Μαυριπλή, Άνδραλούζα, Κάρα, Λαίδη Γιολάντα, Εύα Βαμβακά.

Γ' ΕΠΙΛΟΓΗ: Υποπλοίαρχος Κρίστιαν, Αγιόπαις, Ξανθή Νεράιδα, Δόνιφας, Άγνη Καρδιά, Αγγεολογίατατος, Π. Γαλανόπουλος, Νέκτεκτιβ Φάντασμα, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, Στέλλα Βιολάντη, Άγγελος Βλαχόπουλος, Πριγκίπισσα των Δολλαρίων, Μερσεντές.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

«Όταν ήμουνα μικρό παιδί, έμενα με τη μητέρα μου σε μια μικρή επαρχιακή πόλη. Τό σπίτι μας ήταν στην έξοχη. Από τ'α παράθυρά του φαινόταν ο κάμπος, κάτασπρος τον χειμώνα και καταπράσινος το καλοκαίρι. Η μητέρα μου έπαιζε ολόκληρες ώρες πιάνο, έπαιζε συνάτες του Μπετόβεν, Νυχτωδίες, Μπαλλάντες του Σοπέν, Ραψωδίες του Λίστ και άλλα πολλά. Κι' εγώ καθισμένη κοντά στο τζάκι την άκουγα ήσυχη, γοητευμένη».

Από τότε που άρεσε η μουσική. Από τότε οι βαρείες μεγαλόπρεπες συγχωρίες, οι γλυκιές μελωδίες δοκούσαν την ψυχή μου. Μ' αρέσει η γερανική μουσική του περασμένου αιώνα. Μ' αρέσουν οι συμφωνικές όρχηστρες και οι μικτές Χορωδίες. Πώς είναι δυνατόν

να άρεση σε κανένα άλλη μουσική όταν μάθη αυτή;

Από όργανο προτιμώ το πιάνο και το βιολί, μ'ά π'όλο το βιολί. Δεν έχει βέβαια τη μεγαλοπρέπεια του πιάνου, μ'ά το πάθος και η φλόγα του καλλιτέχνη εξωτεριζούνται τελειότερα με το δοξάρι.

Γιατί μ' αρέσει η μουσική; Μ' αρέσει για τ'α οργή της συγκινήσεως που μ'ας προξενεί, για την γλυκύτητα μελαγχολία που μ'ας άφινει. Μ' αρέσει γιατί με παίρνει σ'α μαγικά φτερά της και με φέρνει μακριά, σ' αγαπημένα πρόσωπα, ή σ' άγνωστους κόσμους, σ'ε φουρτουνιασμένες θάλασσες, σ'ε μαγικά παλάτια, σ'ε καταπράσινα δάση που κελαϊδούν αηδόνια.

Μ' αρέσει γιατί μ' αυτήν η ψυχή μπορεί να εκφράσει και τον πιο μεγάλο πόνο της.

Τριόταν

[Α' Βραβείον]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 δόδες Εύριπίδου
την 18 Μαΐου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη Διάπλαση, διοργανώνει διαβόητα διαίτες ειδικές έκπομπες για τ'α Ελληνόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των Ελληνικών παριών του Έξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Αθηνών) 9 έως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20 μ. μ.) πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γινομένη και παντοίο παιδικό Διαγωνισμοί.

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο τη θέση της «Σελίδος Συνεργασίας» έπιασαν κάποτελέσματα του 5' Ραδιοφωνικού Διαγωνισμού. Όστε τα κομμάτια που έχουν έγκριση, θ'α δημοσιευθούν στο ερχόμενο».

Πλησιάζει να τελειώσει κι' η Β' Τριμηνία, κι' όμως μερικοί τριμηνιοί δεν την άναγνώσαν. Τους παρακαλώ να μην άναβάλουν άκομη. Και γενικά όσους χρωστούν συνδρομή. Γιατί πολύ με δυσκολεύει η καθυστέρηση. Δεν αβέβαια την τιμή της συνδρομής, άν και τελευταία αυξήθηκε η τιμή όλων των πραγμάτων, και προσπάντων του χαρτί. Άλλά τουλάχιστο να μ'η μου καθυστερούν. Είναι άμαρτία, άφου το χαρτί μόνο, φέτος, μου στοιχίζει σχεδόν τ'α διπλά απ' ό,τι μου στοιχίζει πέρου! Δυστυχώς και το ξεσπάθωμα, άρκετά ζωηρό στην άρχή, τώρα έσταμάτησε. Έρχον οι καλοί μου φίλοι πώς κι' αυτό είναι απαράτητο για τη συντήρηση του περιοδικού και την έκδοση των μηνιαίων δωδεκάσελιδων; Τους το θυμίζω...

Αννα Χαριτανίδου, πολύ μ' εύχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα. Έλπίζω να πάρης και ψευδώνυμο και να μ'η γράφης συχνά. Βέβαια, άφου σε διάλεξε ο πατέρας σου, μέσα σ'α ξένη του παιδί, να τον διαδεχθής στο διδασκαλικό του επάγγελμα—να γίνης φοιτήτρια της φιλολογίας, κι' έπειτα καθηγήτρια, γυμνασιάρχης, επιθεωρήτρια και, και,—θ'α είδε πώς έχεις την κλίση και την ικανότητα. Και μ'η φοβάσαι τις εισαγωγικές εξετάσεις, θ'α επιτύχης. Καλή η ιδέα να γράφεις οι ίδιες το έργο που θ'α παίξεται στη σχολική σας γιορτή. Καλή επιτυχία.

Αλεξία, αυτό καθώς θ'α είδες σου έ-

νέκρινα. Πολύ σωστή η σκέψη σου πώς, για ψευδώνυμο σε μια Διαπλάσσοπουλα, ταιριάζει το όνομα μ'ας γυναίκας από την ελληνική Ιστορία που να έδρασε πνευματικώς ή να έπολέμησε για την πατρίδα και τη θρησκεία. Και δεν είναι λίγες στην Ιστορία μας οι γυναίκες αυτές, από την αρχαιότητα και τους βυζαντινούς χρόνους ως τους νεώτερους. Μ'ά κι' από την Ελληνική Μυθολογία επίσης, κι' από την Ελληνική Λογοτεχνία όλων των αιώνων ως σήμερα. Και τάγορα το ίδιο, όχι μόνο τα κορίτσια. Πόσο προτιμώτερα θ'α ήταν τέτοια ψευδώνυμα, από τα γενικά, και μάλιστα δνόματα άστέρων του Κινηματογράφου, που παίρνουν μερικά και μερικά... Περιττό να σου πω τώρα πόσο μ' εύχαρίστησε όλο σου το γράμμα: μόνο, έπειδή με άπασχόλησε η σκέψη σου για τ'α ψευδώνυμα, δεν μ'πορώ ν'απαντήσω και σ'άλλα που μ'η γράφεις.

Φαντάζομαι, Αειλά, τί συγκινητική θ'α ήταν η σκηνή του άποκαιρισμού! και για σ'ας, που άποχωρίζοσαστε για πάντα την παλιά αγαπημένη σας καθηγήτρια, μ'ά και για κείνη ίδιας περισσότερο. Γιατί σ'ας θ'α ξαναδρήςτε κι' άλλες νάγαρηστε! Εκείνη όμως, που άποχωρεί γερασμένη και κουρασμένη, να ξεκουρασθής;... Άλλά τέτοια είναι τα ανθρώπινα. Πολύ ώρατο το Παιδικό Πνύμα σου. Μ'ά γιατί δεν τόγραψες σε χωριστό χαρτί παρά μ'αζί με τ'ο γράμμα; Παρ' όλ'ιγο να μ'ην το ιδώ και να πάχ χαμένο.

Καίρια πολύ, Κωνσταντίνε ΙΒ' που άποφάσισες να μ'η γράφης τώρα τακτικά. Έτσι δεν θ'α ζήλευσε τους άλλους, όταν θ'α βλέπης να τους άπαντώ σ'α γράμματά τους. Καίρια επίσης που σου άρέσουν τόσο τα μυθιστορήματά μου και τ'άλλα που δημοσιεύω, και που «ποτέ δεν έδιάβασες ώραιότερα» Φυλλάδια προηγουμένων ετών άπάρχουν πρὸς δρ. 2,50 το ένα. Για τόν Όδηγό θ'α μ'η στείλεις δρ. 6.

Είλα, Αειλά, τί ώραία που πέρασε το Πάσχα στο σπίτι σου, στη Σχολή! Εφ'όδρων, στη Χωροφυλακή, στο Σύνταγμα και, την άλλη μέρα, στο άωρο χωριό. Μ' ένθουσιασε η περιγραφή του ψέματος του άρνιου στην άλλη σας—άχ, εκείνοι οι μεζέδες, οι πετσούλες, τ'α γλυκαδάκια—και προπάντων της «νερομάννας» του χωριού—άχ, εκείνες οι χαράδες με τ'α πεικνά, τ'α σκίνα, τις φτέρες, τα πολυτρίχια, τις δάφνες, και τ'άφθονα νερά, που τρέχουν με όρη και σχηματίζουν καταρράκτες! Είχες δικιο που με λύπη μ'ημεις στο αυτοκίνητο του γυρισμού. Και τ'ο χρόνο».

Μ' ένθουσιασμό μ'η γράφει σήμερα η Διπρόσωπη για τ'ο άωρο στον Ξερόπουλο. Η εύγνωμοσύνη, λέει, των παιδιών πρέπει ν'άνει μεγάλη πρὸς τόν συγγραφέα, που σ'αράνα σχεδόν χρόνια δεν έπαψε να τους γράφη τις «Αθηναϊκές Έπιστολές» του, να πλουτίσει το νου τους και να έμπνέη στην τρυφερή τους καρδιά την άγάπη για τ'α μεγάλα Ιδανικά, Πατρίδα, Θρησκεία Κοινωνία. Γι' αυτό είναι βέβαιη πὸς δρ. «Έβρανος θ'α επιτύχη» κι' η άγάπη θ'α δηγήσει τόν Διαπλάσσομο ώστε τ'ο άναμνητικό του δώρο να είναι άντάξιο του συγγραφέα».

Μενεξεδένιο Δελινό, αυτό, καθώς θ'α είδες, σου άνέκρινα. Έκαμες πολύ καλά που άποφάσισες να έναγίνης Διαπλάσσοπουλα, άφου κι' η ψυχή σου μένει παιδική—τί ευτύχημα για σ'ένα!—μ'ά κι' η ηλικία σου δεν είναι μεγαλύτερη από άλλων φίλων που έχω «έν ένεργεια». Ναί, στη λύση των Γρίφων πρέπει να προστίθεται κι' η άνάλυση—όπως την προσθέτω πάντα

κι' εγώ στις λύσεις που δημοσιεύω—για να βλέπω πὸς δρ. λύτης διάδασε πραγματικώς όλες τις εικόνες του Γρίφου και δεν τόν έμάντεψε άπλως από μ'α ή δυό μόνο που έτυχε να διαδάζω».

Δεν έδιάβασα άκομη τ'ο ποιήμα σου, Τζέλλικο, και δεν έξρω. Βέβαια όμως σου δεν θ'α σου το άπορίψω μόνο έπειδή είναι λυπητερό. Έπάρχουν τόσο ώραία λυπητερά ποιήματα! και φυσικά, άν είναι ώρατο και τ'ο δικό σου, θ'α έγκριθής. Άλλο ζήτημα άν προτιμώ για παιδιά τ'α φαίδρα. Σου έστειλα 7 τετράδια. Δεν πειράζει.

Αειλά, Γιολάντα, να μ'η γράφης όσο συχνά θέλεις και μ'η σε μέλη για τίποτ' άπ' αυτά. Είμ' ευτυχής που με διαδάζεις με τόσο λαχτάρα, κι' ένω το σπίτι μου είναι γεμάτο βιβλία και περιοδικά, κανένα δεν προτιμάς από μένα. Χάρηκα και για τις εξηγήσεις που μ'η έδωσες. Σου έστειλα 5 τετράδια και περιμένω να μ'η ξαναγράψης.

Ξανθή Νουάρε, Βιολέττα των Άλπεων, Ύακινθς και Κυκλαμιά, τί φαίδρο, τί χαριτωμένο το γραμματάκι που μ'η κάνετε μαζί κι' οι τέσσερις, ύστερ' από τ'α πατήνα που—μ' άρκετες τούμπες—παίξατε στην τάρταρα. Όσο για τ'ο Σύλλογό σας, δεν άμφεβάλλω πὸς θ'αχη ζωηρότατη δράση. Περιμένα όμως να κάνη περισσότερα ξεσπάθωματα παρά... άποκαλύψεις. Συμφωνείτε;

Σ' άλλους δεν έχω σήμερα τόπο ν'απαντήσω. Στο ερχόμενο, έλπίζω, να τους ικανοποιήσω όλους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άναγνώεται, άν δεν συνοδεύεται από τ'ο δικαίωμα, δρ. 10.—Τ'α έγκρινόμενα ή άναγνώμενα ισχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγρία, και δσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μαύρος Πειρατής, ά. (ΑΡ). Άνθος Αύγης, ά. (ΝΚ). Κατούσα, κ. (ΚΜ). Ρογούνα, κ. (Βόεστε με, Βολιωτάκια). Μενεξεδένιο Δελινό, κ. (ΕΠ). Αισιόδοξη, κ. (Who??). Μπέν-Χουρ, ά. (ΓΝ). Εύφη Φίληρα κ. (ΑΣ). Πανελλήνιον Όνειρον, κ. (ΡΤ). Δυστυχισμένη Κάλυμνος, κ. (ΕΠ). Πεστοθαγομυδιότης, ά. (ΑΣ.). Μίστρο Χόλμς, ά. (;), Βερόνικος, ά. (ΒΑ).

Η Διάπλασι άσπάζεται τους φίλους της Τριανταφυλλάκι (βραβείο έστειλα: φαντάζομαι τη χαρά σου, άφου ήταν και το πρώτο: καλή άρχή λοιπόν!) Μελαγχολικήν Διαπλάσσοπουλα (θ'α τ'ο διαδάζω με τη σειρά του και θ'α σου πω πὸς πήγαν οι έκδρομές του Πάσχα; γράφε μου λιγάκι πὸς καθαρά! Έγραφες «άρκετες έκδρομές» και τ'ο διαδάζ. ... τριετείς!) Είσηνικόν (έλαβα τις λύσεις! θ'α σου δημοσιεύθ'η κι' άλλη Άσκησις, άλλ' άργότερα! έχω, βλέπεις, πολλές Σύλλογες, τις παίρνω καθεμιά με τη σειρά της, και μόνο από μ'α Άσκησις δημοσιεύω κάθε φορά!) Βλάσην Αειθάλη (τ'ο Παλιό Βιολί), καθώς θ'α είδες, δημοσιεύθηκε! μ'ά και σ'όν Σ. Δ. σ'α να θυμάμαι πὸς άπήντησ'α δ κ. Ε. σ' εύχαρίστη πολύ!) Περικατέριο (ή άδελφή σου μ'η γράφει πὸς είσαι άδάφειος από γρίπη! παραστικά!) Κίτρινην Άράχνην (βρίσκω πολύ δικαιολογημένο τόν ένθουσιασμό σου από τη γνωριμία της καλής μας Μεγάλης Ελλάδος! έστειλα για τόν Η.Κ. «τις Έπιστολές στον Ήλιο» με αυτόγραφο του κ. Ε., και για σ'ένα λυσόχαρτο!) Υποπλοίαρχον Κρίστιαν (σ' εύχαριστώ για τις καλές διαδράσεις! τ'ο ξεσπάθωμα δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, αλλά, όπως παντού, κι' έδω έπιμένουν νικά! γέλασα και με την πρωταπριλιά του φί-

